

Hody hody doprovody ...

Název emise: Velikonoce

Den vydání: 4. 3. 2015

Platnost: ode dne vydání ve styku tuzemským i mezinárodním až do odvolání

Hodnota: A (ke dni vydání 13 Kč);
kat. č. 842 (ČP)

Rozměr známkového obrazu: 23 x 30 mm

Výtvarný návrh: Jiří Slíva

Tisk: Poštovní tiskárna cenin Praha

Druh tisku: plnobarevný OF

Tisková forma: 4x 50

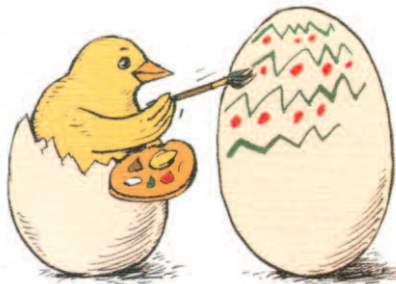
FDC: plnobarevný OF; vytiskla PTC Praha

*Hody, hody doprovody,
já jsem malý zajíček,
utíkal jsem podle vody,
nesl košík vajíček.*

Letošní zajíček je oblečen v zeleném (tedy velikonočním) smokingu a jako číšník plato piv nese nad hlavou ošatku s barevnými vajíčky. Snad jich má ještě málo, a tak utíká, kterou by ještě vyšlehal pomlázkou s barevnými pentlemi. Milý obrázek je mimoděk důkazem, že věci jsou u nás pořád ještě celkem v pořádku, když škarohlídi tradiční připomínku Velikonoc nezakázali - z jedné strany s odkazem na církevní podtext, a z druhé na podtext sexistický, kdy feministky odsuzují vyplácení pomlázkou.

Jiří Slíva je zkušeným tvůrcem našich poštovních známek, na nichž jeho charakteristický výtvarný

rukopis poznáme na první pohled. Jsou veselé, i když ne dryáčnický, a vždycky v sobě nesou skryté významy, které stojí za to odhalovat. Snad i díky

tomu si člověk podvědomě řekne, že jejich autor musí být hravý, a tedy mladý – a určitě je to pravda, tedy alespoň ve smyslu mladý duchem, protože pokud jde o věk kalendářní, tak Slívovi už pomalu táhne na neuvěřitelných sedmdesát!

Rodák z Plzně, vystudovaný inženýr ekonomie a milovník džezu, kreslil snad odjakživa. Grafikem se stal tak trochu z nouze - výtvarnu se chtěl věnovat profesionálně, a aby za hlubokého socialismu mohl odejít ze zaměstnání na volnou nohu - a získal k tomu povolení Fondu výtvarných umělců -, na radu výtvarníka Jiřího Šalamouna (autora podoby Maxipsa Fika, který rovněž vyšel na poštovní známce) začal tvořit grafické listy - a už u toho zůstal.

Vedle toho dál kreslí, ilustruje, občas maluje, hraje v kapele Grafičanka a skládá i texty. Sám říká, že za jeho nepokoj možná může dávná příhoda z mládí, kdy na vojenském soustředění jako vysokoškolák vystřelil ze samopalu tak nešťastně, že z toho byl vážný úraz sluchu. Dostal sice díky tomu modrou knížku, ale v uších mu šumí a píská dodnes, a přemoci ten neodbytný mučivý pocit lze snad jen tvorbou. O ní a jejím autorovi se můžete dočíst více např. v aktuálním čísle Reportéra.

Obálku dne vydání vyzdobil kresbou čerstvě vylihnutého kuřátka, které – ještě ve skořápce – maluje vajíčko sousední. Podobu a tvar kraslice má i příležitostné razítko, v němž, zcela případně, je vepsán domicil Kraslice.

Shrnuto – neokázalé, hezké, nápadité.

FB